

Oświęcim, dnia 25 stycznia 2021 r.

Znak sprawy:
FP.310.2.2020.II

Wnioskodawca

PISEMNA INDYWIDUALNA INTERPRETACJA PRZEPISÓW PRAWA PODATKOWEGO

Prezydent Miasta Oświęcim, działając na podstawie art. 14j § 1 i 3 w zw. z art. 14b § 1, art. 14c i art. 14k § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (tekst jedn.: Dz. U. z 2020 r. poz.1325 z późn. zm.) po rozpatrzeniu wniosku z dnia 30 października 2020 roku (prezentata urzędu) o udzielenie pisemnej indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego dotyczących opłaty skarbowej

u z n a j e

Stanowisko Wnioskodawcy przedstawione we wniosku w zakresie interpretacji art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (tekst jedn. Dz.U. z 2020 r. poz. 1546 ze zm) w przedmiocie braku obowiązku uiszczenia opłaty skarbowej od złożenia pełnomocnictwa u komornika sądowego - **za prawidłowe.**

UZASADNIENIE

W dniu 30 października 2020 r. do organu podatkowego wpłynął wniosek o udzielenie pisemnej interpretacji przepisów art. 1 ust. 1 pkt 2, oraz art. 6 ust. 1 pkt 4 Ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (aktualny publikator - Dz. U. z 2019 r., poz. 1000 – t.j. z późn. zm.; dalej: „ustawa o opłacie skarbowej”), w zw. z art. 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (tj. Dz. U. z 2019 r., poz. 1460 z późn. zm.), w zw. z art. 5 § 2 pkt 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. kodeks postępowania administracyjnego (tj. Dz. U. z 2018 r., poz. 2096 z późn. zm.), art. 2 oraz art. 3 ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 771 z późn. zm.) poprzez odpowiedź na pytanie czy Wnioskodawca jako profesjonalny pełnomocnik jest zobowiązany do zapłaty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa składanego komornikowi?

W przedmiotowym wniosku został przedstawiony następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca jest osobą fizyczną - radcą prawnym, który działając jako profesjonalny pełnomocnik, podejmuje się reprezentowania podmiotu gospodarczego (dalej jako: Klient) w sprawach związanych z windykacją przysługujących mu wierzytelności na etapie postępowania rozpoznawczego przed sądami powszechnymi oraz na etapie postępowania egzekucyjnego. Podstawą działań podejmowanych w imieniu Klienta przez wnioskodawcę jest pełnomocnictwo udzielone przez Klienta. W przypadku gdy właściwy sąd wyda nakaz zapłaty bądź wyrok (opatrzone klauzulą wykonalności na rzecz Klienta) wnioskodawca występuje do komornika z wnioskiem o wszczęcie egzekucji. Wraz z wnioskiem o wszczęcie egzekucji wnioskodawca przedkłada komornikowi pełnomocnictwo udzielone mu przez Klienta do reprezentowania go w sprawie. Zgodnie z art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy o opłacie skarbowej, złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury w sprawie albo jego odpisu, wypisu lub kopii - w sprawie z zakresu administracji publicznej lub w postępowaniu sądowym podlega opłacie skarbowej.

Wnioskodawca powziął wątpliwości co do obowiązku uiszczenia opłaty skarbowej z tytułu pełnomocnictwa składanego komornikowi w postępowaniu egzekucyjnym w związku z czym występuje z wnioskiem o wydanie interpretacji indywidualnej do Prezydenta Miasta Oświęcimia jako organu podatkowego właściwego w sprawach opłaty skarbowej na podstawie art. 12 ustawy o opłacie skarbowej.

W związku z powyższym zadano następujące pytanie:

Czy Wnioskodawca jako pełnomocnik Klienta zobowiązany jest do zapłaty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa składanego komornikowi?

Wnioskodawca stoi na stanowisku, że przedłożenie pełnomocnictwa przed komornikiem sądowym nie podlega opłacie, o której mowa w ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej. Wnioskodawca wskazuje, że zamknięty katalog czynności, które podlegają opłacie skarbowej, został zawarty w art. 1 ustawy o opłacie skarbowej. Zgodnie z art. 1 ust. 1 pkt 2 tej ustawy, opłacie skarbowej podlega złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury, albo odpisu, wypisu lub kopii:

1. w sprawie z zakresu administracji publicznej lub
2. w postępowaniu sądowym.

Dodatkowo wskazuje, że przepis art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy o opłacie skarbowej nie stanowi jednak wyłącznej przesłanki dla określenia obowiązku uiszczenia opłaty skarbowej, istotne znaczenie jego zdaniem ma również treść normy wynikającej z art. 6 ust. 1 pkt 4 wskazanej ustawy, która określa moment powstania obowiązku zapłaty opłaty. W myśl powołanego przepisu niniejszy obowiązek powstaje wyłącznie z chwilą złożenia dokumentu pełnomocnictwa:

1. w organie administracji publicznej,
2. sądzie lub
3. lub podmiocie, o którym mowa w art. 1 ust 2 ustawy tj. podmiocie innym niż organ administracji rządowej i samorządowej wykonujący zadania z zakresu administracji publicznej.

W ocenie Wnioskodawcy nie ulega wątpliwości, iż postępowanie egzekucyjne, w ramach którego Wnioskodawca złożył pełnomocnictwo nie jest postępowaniem z zakresu administracji publicznej ani postępowaniem sądowym, zaś komornik sądowy nie jest organem

administracji publicznej, sądem czy też podmiotem innym niż organ administracji rządowej i samorządowej wykonującym zadania z zakresu administracji publicznej.

W pierwszej kolejności Wnioskodawca wskazał na brak możliwości uznania komornika za organ administracji publicznej lub podmiot inny niż organ administracji rządowej i samorządowej wykonujący zadania z zakresu administracji publicznej.

I tak, na wstępie zaznaczył, iż postępowanie z zakresu administracji publicznej, jak wynika z art. 1 pkt 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, regulowane jest przez przepisy procedury administracyjnej, postępowanie egzekucyjne podlega zaś regulacji Kodeksu postępowania cywilnego. Teza ta potwierdzona została w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 16 września 2008 r., sygn. I SA/G 192/08, gdzie jednoznacznie stwierdzono, iż z oczywistych względów należy wykluczyć pogląd, iż sądowe postępowanie egzekucyjne może mieścić się w kategorii spraw z zakresu administracji publicznej. Stąd też za zasadny uznać należy wniosek, iż postępowanie egzekucyjne nie jest postępowaniem z zakresu administracji publicznej.

Ponadto w art. 5 § 2 pkt 3 Kodeksu postępowania administracyjnego ustawodawca określił katalog podmiotów, które uprawnione są do prowadzenia postępowań z zakresu administracji publicznej, wskazując, że są to: ministrowie, centralne organy administracji rządowej, wojewodowie, działające w ich imieniu lub we własnym imieniu inne terenowe organy administracji rządowej (zespolonej i niezespolonej) oraz organy jednostek samorządu terytorialnego i inne organy i podmioty powołane do załatwiania spraw należących do właściwości tych organów w sprawach indywidualnych rozstrzyganych w drodze decyzji administracyjnych albo załatwianych milcząco. Nie sposób uznać ażeby komornik należał do którejkolwiek z kategorii podmiotów wymienionych w przywołanym przepisie.

Brak możliwości zakwalifikowania komornika jako podmiotu wykonującego zadania z zakresu administracji publicznej, innego niż organ administracji rządowej i samorządowej potwierdza również interpretacja ogólna Ministra Finansów z dnia 9 czerwca 2015 r. (sygn. PT1.050.1.2015.LJU.19) w zakresie opodatkowania podatkiem od towarów i usług czynności wykonywanych przez komorników sądowych, gdzie powołując się na orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wskazano, że (...) komornicy nie są związani z władzami publicznymi jako pracownicy, ponieważ nie są włączeni do administracji publicznej. Prowadzą działalność na własny rachunek i własną odpowiedzialność; mogą swobodnie, chociaż podlegają pewnym ograniczeniom prawnym, ustalać w jaki sposób będą wykonywać swoją pracę i sami otrzymują środki, z których pochodzą ich dochody".

Reasumując Wnioskodawca wskazał, iż na gruncie ustawy o opłacie skarbowej brak jest podstaw, aby uznać, że komornik jest organem administracji publicznej bądź też podmiotem wykonującym zadania z zakresu administracji publicznej innym niż organ administracji rządowej i samorządowej. Tym samym, złożenie komornikowi pełnomocnictwa w postępowaniu egzekucyjnym nie stanowi złożenia go „w sprawie z zakresu administracji publicznej”, które to, złożenie podlega opłacie skarbowej zgodnie z art. 1 ust. 1 pkt. 2 ustawy o opłacie skarbowej.

Następnie Wnioskodawca wskazał na brak możliwości uznania komornika za sąd, a prowadzonego przez niego postępowania egzekucyjnego za postępowanie sądowe. Powołując się przy tym na treść art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych (Dz. U. 2020 r. poz. 121 z późn. zm.), zgodnie z którym komornik sądowy jest funkcjonariuszem publicznym działającym przy sądzie rejonowym. W myśl powołanej regulacji oczywistym jest, że komornik nie posiada statusu sądu.

W opinii Wnioskodawcy na utożsamianie organu egzekucyjnego jakim jest komornik z sądem nie pozwala Ustawa o opłacie skarbowej. W tym zakresie jednoznaczne

stanowisko zajął Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie, który rozstrzygając kwestię statusu komornika w kontekście tej ustawy, w wyroku z dnia 8.02.2017 r. (sygn. I SA/OI 927/16) wskazał, iż z prawnokonstytucyjnego punktu widzenia komornik jest organem władzy publicznej, i to nie tylko w znaczeniu funkcjonalnym, ale i podmiotowym. Jest on pomocniczym organem wymiaru sprawiedliwości, a w świetle przepisów prawa egzekucyjnego wyodrębnionym od sądu organem egzekucyjnym. W uwzględnieniu przepisów prawa administracyjnego komornik jest funkcjonariuszem publicznym działającym przy sądzie rejonowym. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie w swojej argumentacji przytoczył również stanowisko Trybunału Konstytucyjnego wyrażone w wyroku z dnia 12.04.2012 r. sygn. SK 21/11, gdzie Trybunał ten wprost wskazał, że komornik nie jest organem władzy sądowiczej - pomimo organizacyjnego i funkcjonalnego powiązania z władzą sądowniczą, komornicy nie są jednak organami tej władzy i nie sprawują wymiaru sprawiedliwości. Dalej Wojewódzki Sąd Administracyjny wskazuje, iż Komornicy przejęli wprawdzie część kompetencji władzy publicznej w zakresie możliwości prowadzenia egzekucji, jednakże nie jest to wystarczające do przyjęcia, iż są oni organem władzy publicznej czy też organem państwa. W konsekwencji, Wojewódzki Sąd Administracyjny uznał, iż komornik nie jest organem administracji publicznej ani sądem w rozumieniu przepisów ustawy o opłacie skarbowej.

Nadto, w wyroku z dnia 20 stycznia 2004 r. sygn. SK 26/03 Trybunał Konstytucyjny stwierdził, iż komornicy działają przy sądach rejonowych, nie wchodząc jednak w ich strukturę. Nie są też organem władzy sądowiczej (z uwagi na odmienną funkcję, nie polegającą na wymierzaniu sprawiedliwości - art. 175 ust. 1 Konstytucji). Trybunał podkreślił, iż komornicy są strukturą wyodrębnioną, wyposażoną we władztwo, o własnych kompetencjach.

Dalej zdaniem Wnioskodawcy rozróżniając postępowanie sądowe i egzekucyjne podkreśla się, że postępowanie sądowe jest prowadzone przed sądem i przez sąd, podczas gdy postępowanie egzekucyjne może być prowadzone przez sąd i przez komornika jako organy egzekucyjne (zgodnie z regulacją art. 758 KPC). Sąd występuje w charakterze sądu egzekucyjnego, gdy przepis tak stanowi, komornik zaś występuje jako organ egzekucyjny prowadzący postępowanie egzekucyjne.

Przedstawiony powyżej pogląd podzielił również Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie w wyroku z dnia 26 maja 2017 r. sygn. I SA Lu/1052/16, wskazując, iż użyte w art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy o opłacie skarbowej sformułowanie złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa albo jego odpisu, wypisu lub kopii w postępowaniu sądowym nie obejmuje złożenia dokumentu pełnomocnictwa (w oryginale, odpisie, wypisie lub kopii) komornikowi w związku z prowadzoną przez niego egzekucją. Zdaniem Sądu, skoro przepisy art. 1 ust. 1 pkt 2 oraz art. 6 ust. 1 pkt 4 Ustawy o opłacie skarbowej zawierają regulację różnych aspektów powstania tego samego obowiązku podatkowego to winny one być analizowane łącznie. W konsekwencji, dla powstania rzeczzonego obowiązku istotne jest zarówno to, że złożenie dokumentu pełnomocnictwa ma nastąpić w postępowaniu sądowym, jak i to, że ma to mieć miejsce w sądzie.

Argumentując swoje stanowisko Wnioskodawca wskazał, iż przeciwko objęciu zakresem regulacji Ustawy o opłacie skarbowej pełnomocnictw składanych komornikowi w postępowaniu egzekucyjnym przemawia nadto przepis art. 11 ust. 1 i 2 niniejszej ustawy. Nakłada on bowiem na podmioty, którym złożono dokument stwierdzający udzielenie pełnomocnictwa, obowiązek comiesięcznego, zbiorczego raportowania o przypadkach nieuiszczenia należnej opłaty skarbowej do właściwych organów podatkowych. W katalogu podmiotów zobowiązanych do przekazywania takich informacji ustawodawca umieścił: sądy, organy administracji rządowej i samorządowej oraz podmioty inne niż organy administracji

rządowej i samorządowej wykonujące zadania z zakresu administracji publicznej. W ocenie wnioskodawcy nie budzi żadnej wątpliwości, iż komornik sądowy nie został objęty ustawowym obowiązkiem składania do organu podatkowego informacji zbiorczej o przypadkach nieuiszczenia opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Wnioskodawca wskazał również, iż takie stanowisko zaprezentował m.in. Burmistrz Grodziska Mazowieckiego w Interpretacji indywidualnej z dnia 25 sierpnia 2016 r. (sygn. FN.EF.3130.1.2016.ET).

Podobnie, na mocy art. 8 ust. 5 ustawy o opłacie skarbowej, tylko sąd, organ administracji rządowej lub samorządowej albo podmiot inny niż organ administracji rządowej i samorządowej wykonujący zadania z zakresu administracji publicznej, są uprawnione do żądania przedłożenia im oryginału dowodu zapłaty opłaty skarbowej.

W opinii Wnioskodawcy mając na względzie zasadę racjonalnego działania ustawodawcy nie sposób uznać, ażeby w ramach jednego aktu prawnego konstruował on przepisy w sposób niekonsekwentny. Gdyby nawet hipotetycznie przyjąć, że na gruncie Ustawy o opłacie skarbowej pod podjęciem postępowania sądowego mieści się również postępowanie egzekucyjne toczące się przez komornikiem sądowym, to rodzi się pytanie dlaczego ustawodawca nie nałożył na komornika obowiązku informowania właściwych organów podatkowych o braku zapłaty opłaty skarbowej przez podmiot do tego zobowiązany i nie umocował komornika do żądania przedłożenia oryginału dowodu uiszczenia tej opłaty w przypadku powzięcia wątpliwości co do zapłaty tej należności.

Ponad przytoczoną powyżej argumentację, wnioskodawca wskazał na utrwaloną linię interpretacyjną, o której mowa w art. 14n § 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa, dotyczącą problematyki obowiązku uiszczenia opłaty skarbowej od pełnomocnictwa złożonego komornikowi sądowemu, która była przedmiotem szeregu interpretacji indywidualnych. I tak, przykładowo, wskazał na interpretacje indywidualne wydane przez:

1. Prezydenta Miasta Stołecznego Warszawy z dnia 21.11.2019r. sygn. COP-13.310.10.2019.GWA, z dnia 28.10.2019 r. sygn. COP-13.310.1.2019.GWA, z dnia 3.10.2018 r. sygn. PE-10- OP.3130.42.2018.BPO, z dnia 27.02.2018 r. sygn. PE-10-OP.3130.91.2017.BPO, z dnia 4.03.2016r. sygn. PE-OP.3130.15.2016.BPO;
2. Prezydenta Miasta Krakowa z dnia 26.07.2016r. sygn. PD-03-1.3130.8.1.2016.GK, z dnia 14.12.2015r. sygn. PD-01.3130.8.2.2015.GK;
3. Prezydenta Miasta Szczecina z dnia 8.10.2019 r. sygn. WPiOL-II.310.3.2019.EJ, sygn. WpiOL-II.310.1.2019.EJ, z dnia 25.07.2016 r. sygn. WpiOL-II.310.1.2016.LR;
4. Prezydenta Miasta Katowice z dnia 26.08.2016 r. sygn. PO-III.310.28.2016.BT; z dnia 2.01.2020r., sygn. EO-III.310.33.2019.BT,
5. Prezydenta Miasta Łodzi z dnia 10.08.2016 r. sygn. DFP-Fn-XI.310.2.2016;
6. Prezydenta Miasta Wrocławia z dnia 26.08.2016 r. sygn. WPO-KP.310.9.2016.KD,
7. Prezydenta Miasta Torunia z dnia 22.11.2019 r. sygn. WpiW.310.17.2019.WS,
8. Burmistrza Grodziska Mazowieckiego z dnia 25.08.2016r. Sygn. FN.EF.3130.1.2016.ET

które potwierdzają stanowisko prezentowane przez Wnioskodawcę, że pełnomocnik nie jest zobowiązany do zapłaty opłaty skarbowej od składanego komornikowi pełnomocnictwa.

Jak wynika z treści przywołanych powyżej interpretacji, wnioskodawcy, opisując stan faktyczny, wskazywali, iż ich umocowanie wynikało z pełnomocnictwa ogólnego do działania na etapie postępowania sądowego i egzekucyjnego i było ono składane komornikowi w postępowaniu egzekucyjnym. Tym samym kluczowe znaczenie dla treści wydanych interpretacji indywidualnych miał sam fakt składania pełnomocnictwa na etapie postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez komornika, który jak wykazano powyżej, nie należy do kręgu podmiotów, z którymi ustawa o opłacie skarbowej wiąże obowiązek uiszczenia opłaty

skarbowej w związku ze złożeniem pełnomocnictwa (jego odpisu, wypisu lub kopii). Ponadto Wnioskodawca, nie mając wątpliwości co do stawianej we wniosku tezy, iż komornik nie został objęty podmiotowo zakresem ustawy o opłacie skarbowej, z ostrożności procesowej wskazał na ogólną zasadę prawa podatkowego in dubio pro tributario, która w myśl art. 2a Ordynacji Podatkowej oznacza, że nie dające się usunąć wątpliwości co do treści przepisów prawa podatkowego rozstrzyga się na korzyść podatnika. Realizacja tej zasady ma na celu zwiększenie ochrony podatnika, tak aby nie ponosił on negatywnych konsekwencji związanych z funkcjonowaniem wadliwych (również z uwagi na ich nieczytelność lub niespójność) przepisów prawa.

Podsumowując, Wnioskodawca stoi na stanowisku, iż zarówno wykładnia przepisów Ustawy o opłacie skarbowej, jak i dotychczasowy dorobek orzecznictwa sądów administracyjnych oraz organów podatkowych w zakresie wydawanych przez nich interpretacji indywidualnych, w ocenie Wnioskodawcy w sposób jednoznaczny potwierdza tezę, iż w przypadku przedłożenia pełnomocnictwa przed komornikiem sądowym, pełnomocnictwo takie nie podlega opłacie, o której mowa w ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej.

W świetle obowiązującego stanu prawnego stanowisko Wnioskodawcy w sprawie oceny prawnej przedstawionego stanu faktycznego w zakresie interpretacji art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (tekst jedn. Dz.U. z 2020 r. poz. 1546 ze zm) w przedmiocie braku obowiązku do zapłaty opłaty skarbowej od złożenia pełnomocnictwa u komornika - uznaje się za prawidłowe.

Na podstawie art. 14c § 1 Ordynacji podatkowej organ odstąpił od uzasadnienia prawnego oceny stanowiska Wnioskodawcy, uznając że stanowisko Wnioskodawcy jest prawidłowe w pełnym zakresie.

Zgodnie z art. 14j w zw. z art. 14b ustawy Ordynacja podatkowa samorządowy organ podatkowy wydaje interpretację przepisów prawa podatkowego na wniosek zainteresowanego, w jego indywidualnej sprawie (interpretację indywidualną). Organ nie odnosi się do przepisów innych ustaw przywołanych przez wnioskodawcę tj. ustawy z dnia 17.11.1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 1460 z późn. zm.), ustawy z dnia 14.06.1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 2096 z późn. zm.), ustawy z dnia 22.03.2018 r. o komornikach sądowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 771 z późn. zm.), gdyż zgodnie z przepisem art. 14b ustawy Ordynacja podatkowa, interpretacji podlegają tylko i wyłącznie przepisy prawa podatkowego.

Mając na uwadze powyższe - orzeczono jak w sentencji niniejszej interpretacji.

Niniejsza interpretacja udzielona jest w oparciu o przepisy prawa podatkowego obowiązujące na dzień wydania interpretacji przez organ podatkowy i dotyczy stanu faktycznego przedstawionego przez wnioskodawcę. Niniejsza interpretacja traci swą ważność w przypadku zmiany któregokolwiek z elementów stanu faktycznego lub zmiany stanu prawnego. Jednocześnie informuje się, że niniejsza interpretacja po usunięciu danych identyfikujących wnioskodawcę zostanie zamieszczona w Biuletynie Informacji Publicznej.

Zgodnie z art. 14na § 1 Ordynacji podatkowej przepisów art. 14k-14n nie stosuje się, jeżeli stan faktyczny lub zdarzenie przyszłe będące przedmiotem interpretacji indywidualnej stanowi element czynności będących przedmiotem decyzji wydanej:

- 1) z zastosowaniem art. 119a;
- 2) w związku z wystąpieniem nadużycia prawa, o którym mowa w art. 5 ust. 5 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług;
- 3) z zastosowaniem środków ograniczających umowne korzyści.

Ponadto w myśl art. 14na § 2 Ordynacji podatkowej przepisów art. 14k-14n nie stosuje się, jeżeli korzyść podatkowa, stwierdzona w decyzjach wymienionych w § 1, jest skutkiem zastosowania się do utrwalonej praktyki interpretacyjnej, interpretacji ogólnej lub objaśnień podatkowych.

Jednocześnie informuje się, że niniejsza interpretacja po usunięciu danych identyfikujących wnioskodawcę zostanie zamieszczona w Biuletynie Informacji Publicznej.

POUCZENIE

Stronie przysługuje prawo wniesienia skargi na niniejszą interpretację przepisów prawa podatkowego z powodu jej niezgodności z prawem. Skargę wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie, przy ul. Rakowickiej 10, 31-511 Kraków po uprzednim wezwaniu na piśmie organu, który wydał interpretację w terminie 14 dni od dnia, w którym skarżący dowiedział się lub mógł się dowiedzieć o jej wydaniu - do usunięcia naruszenia prawa (art. 52 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi - Dz. U. z 2019 poz. 2325 ze zm.). Skargę do WSA wnosi się (w dwóch egzemplarzach - art. 47 ww. ustawy) w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia odpowiedzi organu na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, a jeżeli organ nie udzielił odpowiedzi na wezwanie, w terminie sześćdziesięciu dni od dnia wniesienia tego wezwania (art. 53 § 2 ww. ustawy).

Skargę wnosi się za pośrednictwem organu, którego działanie lub bezczynność są przedmiotem skargi (art. 54 § 1 ww. ustawy).

Informacja RODO:

Zgodnie z art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016) informuję, że:

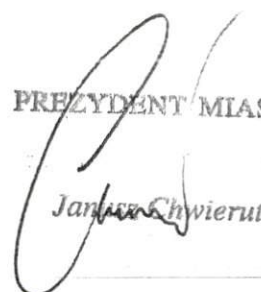
1. Administratorem Pani/Pana danych osobowych jest Prezydent Miasta Oświęcim, z siedzibą w Oświęcimiu przy ul. Zaborskiej 2,
2. Dane kontaktowe inspektora ochrony danych: iod@oswiecim.um.gov.pl, nr telefonu 33 84-29-307
3. Pani/Pana dane osobowe przetwarzane są w celu załatwienia spraw dotyczących podatków i opłat lokalnych, opłaty skarbowej i innych opłat stanowiących dochód budżetu miasta na podstawie art. 6 ust. 1 lit. c ogólnego rozporządzenia o ochronie danych osobowych z dnia 27 kwietnia 2016 r. oraz ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa, ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego a także innych ustaw i rozporządzeń wykonawczych regulujących ww. kwestie.
4. Dane osobowe mogą być przekazywane innym podmiotom wyłącznie na podstawie obowiązujących przepisów prawa.
5. Pani/a dane osobowe będą przetwarzane przez okres wynikający z rozporządzeniem Prezesa Rady Ministrów w sprawie instrukcji kancelaryjnej, jednolitych rzeczowych wykazów akt oraz instrukcji w sprawie organizacji i zakresu działania archiwów zakładowych z dnia 18 stycznia 2011 r. (Dz.U. Nr 14, poz. 67) - dla ww. spraw określono kategorię archiwalną B-10.
6. Posiada Pani/Pan prawo dostępu do treści swoich danych oraz ich sprostowania, ograniczenia przetwarzania, wniesienia sprzeciwu wobec przetwarzania danych z uwzględnieniem przepisów prawa.
7. Ma Pan/i prawo wniesienia skargi do Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych, gdy przetwarzanie danych osobowych Pana/ią dotyczących naruszałoby przepisy ogólnego rozporządzenia o ochronie danych osobowych z dnia 27 kwietnia 2016 r.
8. Podanie danych osobowych jest obowiązkiem ustawowym za wyjątkiem numeru telefonu i adres e-mail, których podanie jest dobrowolne i wymaga wyrażenia zgody. Niewyrażenie zgody na przetwarzanie danych (numer telefonu i adres e-mail) skutkuje brakiem możliwości kontaktu z podatnikiem za pomocą tych środków komunikacji.
9. Ma Pan/i prawo do cofnięcia zgody w zakresie przetwarzania numeru telefonu oraz adresu e-mail w dowolnym momencie bez wpływu na zgodność z prawem przetwarzania, którego dokonano na podstawie zgody przed jej cofnięciem.
10. Administrator nie ma zamiaru przekazywać danych osobowych do państwa trzeciego lub organizacji międzynarodowej.
11. Pana(i) dane osobowe nie będą podlegały profilowaniu.

Otrzymują:

1/Adresat

2/FP a/a

PREZYDENT MIASTA

Janusz Chwierut